

pelinstans. Vi har, hver Gang Husleje-loven har været for, beskæftiget os med Muligheden af en Appelinstant, men Spørgsmaalet er tidligere ikke løst, fordi man, skønt man indsaar det ønskelige i, at visse Afgørelser kunde blive Genstand for Appel, stadig stødte paa en Vanskelighed, som man ikke har kunnet overvinde, nemlig Vanskeligheden ved paa rimelig Maade at begrænse de Sager, som kunde være Genstand for Appel. Der foreligger for mig en Opgørelse over, hvor mange Huslejesager vedrørende Lejeforhøjelser og Opsigelser der har været under Behandling i Provinsbyerne. Fra København er en lignende under Udarbejdelse, men er ikke indkommet endnu. I alt har der været 32 000 Huslejesager for Nævnene. Af disse blev i noget over 27 000 Tilfælde Forhøjelse af Lejen tilladt. Dette vil jo ikke sige, at Ejernes Krav i alle de 27 000 Tilfælde blev efterkommet, thi de af Ejerne krævede Forhøjelser er af Nævnene ofte blevet nedsat. Men altsaa, i 27 000 Tilfælde er enten den hele eller en Del af den Forhøjelse, som Ejeren ønskede, blevet ham bevilget. I 4 800 Sager blev Lejeforhøjelsen nægtet. Altsaa 32 000 saadanne Sager har været for Nævnene, og det er klart, at man ikke kan ønske, at alle saadanne Sager — 32 000 —, som er for den første Instans, skal kunne føres op til en Overinstans. Det vilde være ganske urimeligt, hvis en Tvist om, hvorvidt en Leje skal være 600 eller 650 Kr., skulde kunne besvære to Instanser. Af Opsigelsessager er behandlet i alt i Provinserne 4 200, hvoraf ca. 1 400 Opsigelser blev nægtet, mens 2 800 blev tilladt. Man vil altsaa se, at et meget stort Antal Sager kunde tænkes ført frem til Appelinstanten. Hertil maa saa føjes Hovedstadssagerne. Man har tidligere paa forskellig Maade været inde paa at søge at sigte Sagerne ved at angive, hvad der var saa vigtigt, at det kunde føres frem, og for Lejeforhøjelsernes Vedkommende har man f. Eks. villet nævne en vis Procentdel af den Sum, hvorom Sagen drejede sig. Man har ogsaa været inde paa, at en eller anden Myndighed kunde sigte Sagerne. Der har ogsaa foreligget et Forslag, hvorefter selve Appelinstanten skulde kunne afvise Sager, naar de ikke havde principiel Betydning. Ingen af de Veje, man saaledes har forsøgt at gaa, er fulgt i dette Ændringsforslag, her sker den eneste Sigtning derved, at Sager, hvorom der har været Enighed i Nævnet, ikke kan bringes frem. Om dette nu vil

være tilstrækkeligt til at holde ubetydelige Sager borte fra Overnævnet, ved jeg ikke. Det er meget muligt, at et stort Antal af de Sager, jeg her nævnedes, som har været afgjorte ved Enstemmighed i det kommunale Nævn under den forrige Ordning, hvor der ingen Overinstans fandtes, for Fremtiden vil blive ført videre til Overinstansen, fordi de forskellige Repræsentanter for Lejer- og Grundejerinteresser har Mulighed for at føre Sagen frem til en Overinstans, naar de ikke faar deres egen Opfattelse sat igennem og derfor foretrækker at fastholde denne fremfor at tilvejebringe Enighed. Jeg er altsaa ikke sikker paa, at den Sigtning af Sagerne, som er angivet ved Bestemmelsen om, at Enighed i Nævnet udelukker Appel, er tilstrækkelig. Men under det stadig stigende Ønske om at faa en Appelinstant maa jeg selvfølgelig mene, at det er rigtigt at forhandle om denne Sags tilfredsstillende Ordning. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at naar man nu vil søge at tilvejebringe et Overnævn for de mange Nævn, og det ikke skal være ét enkelt Overnævn, men en Række Amtsovernævn og Hovedstadsovernævn, vil uvægerligt i Løbet af nogen Tid, hvis disse Overnævn træffer forskellige Afgørelser, Spørgsmaalet om et Højestenævn rejse sig. Hvis man nu kun havde taget eet Overnævn, vilde Sagen dermed være standset, saa vilde Appelspørgsmaalet være afgjort, men bygger man forskellige Overnævn op, hvis Afgørelser kan variere, rejser Spørgsmaalet om et Højestenævn. Endnu skal jeg kun om dette Forslag sige, at nogle faa formelle Ændringer maa indføres her. Her omtales kun København og Amtsraadskredsene. København og Frederiksberg maa sikkert føres sammen i eet Overnævn, ellers findes der intet for Frederiksberg. Amtsraadskredsene, som nævnes, er endvidere kun en Organisation omfattende Landkommuner, man maa sikkert tænke paa Amterne, som omfatter baade By- og Landkommuner. At dele de 3 Amter, som er delte i Amtsraadskredse, i 2 Overnævnskredse vil vist ikke være nødvendigt. Men det drejer sig altsaa kun om en formel Ændring, som jo kan indføres mellem anden og tredje Behandling.

Angaaende Mindretallets Ændringsforslag skal jeg kun fremføre nogle ganske faa Betragtninger, idet jeg tidligere har haft Løjlighed til udførligt at behandle disse Spørgsmaal. Naar det fra forskellige Sider foreslaas, at Tidsbegrænsningen for